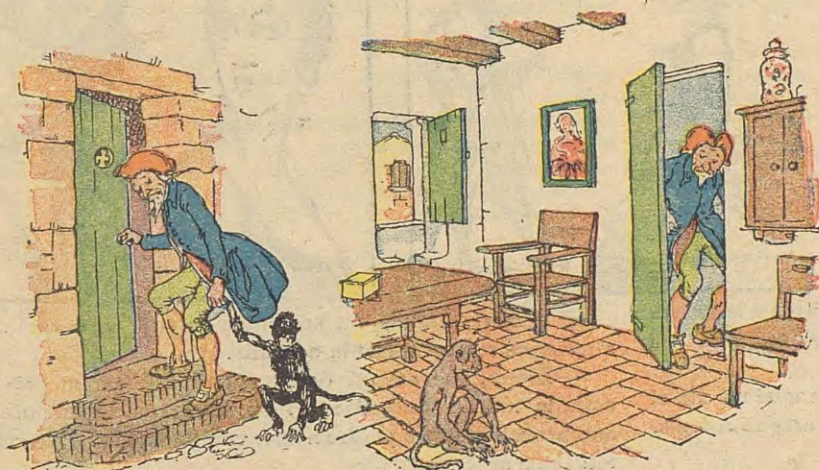

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L' A V A R

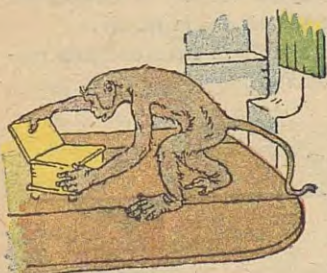
per VINYALS

1 i 2 Un avar comprà un simi. No es comprendria tal despesa en un home com aquell, si no cuitéssim a dir que li donaren per molt pocs diners. Veient un bon negoci en perspectiva, car estava segur que hi guanyaria deu vegades la quantitat bestreta, l'avar corregué a veure el probable comprador.

3 El simi es creia passar una estona avorrida, quan la representació pública d'uns saltimbanquis el féu anar a la finestra. Veient un veí que els tirava diners, la bestio-

4 Ia, enduta pel seu esperit d'imitació, volgué fer el mateix i corregué cap a la caixeta on l'avar guardava la seva fortuna.

5 I es posà a llençar grapats de diner al carrer, sense mirar gens ni mica si allò que tirava era or, argent o «calderilla».

6 No cal pas dir que no foren els saltimbanquis solament els que es llençaren damunt d'aquell d'or. Tot el públic hi abraonà.

7 Durava encara la pluja i seguia encara la lluita, quan l'avar entrà al seu carrer. Immediatament n'endevinà la causa i s'arrencava els cabells amb desesperació.

8 Un veí de bon seny se li acostà i li digué: — No us eniaadeu tant i penseu que el simi us dona, en part una bona lliçó. Mal fet està llençar-los, però tampoc no cal enterrar-los els diners.

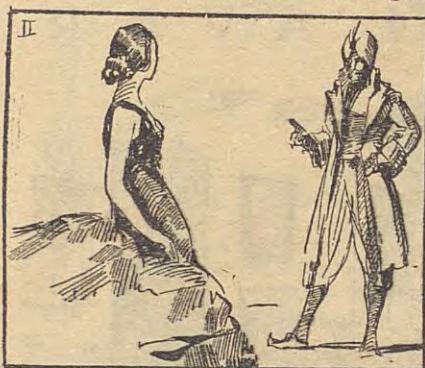
SILEX, NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

— Oh, quin goig! Aleshores, jo seguiré refusant una vegada i altra, perquè aneu enfonsant més vostre punyal, fins que la carn no pugui més i l'ànim se'n volí cel amunt, cercant la darrera estada!

Sílex, que ho sentia tot, estrenyia nerviosament les seves armes. Sortosament, el pirata va asserenar-se.

un enemic de Nazim-Alí, però ell no ho sap. Em portà a aquesta nau el desig de conèixer els costums del terrible butxi dels homes de mar, i és per ço que vaig introduir-me al cau de la fera. Si el valor de vostè és tan gran com la seva enteresa, jo provaré de salvar-la, però l'empresa és difícil, àdhuc costosa, gairebé de mort....

— Adéu-siau, senyora, i feu de no portar-me a la desesperació. Qui perd el seu, perd el seny, i vós, senyora, sou el meu tot!

I emmurriat, esquerp, pujà al pont, es tragué un xiu'et d'argent i donà una senyal. De cop i volta aparegué Adonis.

— Escolta... On és l'Acer?

— En la seva cabina, dormint. El metge l'ha envenat del braç, que s'ha trencat, segons ha dit, en donar una relliscada.

Somrigué Nazim-Alí, car bé prou sabia la causa del mal!

— Molt bé; deixa'l reposar. Hi ha gaire pólvora al panysol?

— Molta, i bona.

— Està bé. Vés-te'n!

Mentre el corsari projectava en son cervell, turmentat per l'amor, sinistres propòsits, ferit en ses entranyes pel desamor de Georgina Sílex tingué un breu diàleg amb la preso

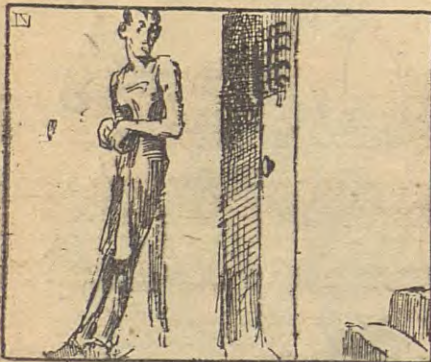
— Si moris fugint, em semblaria la mort un consol... — respongué valerosament la donzella.

— Doncs, bé; estigui disposada a tot. Tinc un pla per aquesta nit... Es una idea terrible, en la que tenim noranta nou probabilitats de perdre'ns per una de reeixir. Déu sobre tot! Deixi'm fer.

— No sé perquè, però tinc fe en les seves paraules! Faci el que cregui, però recordi que tots els homes que s'han apiadat de mi han mort afrosament. El pirata em té per una dona fatal... Tindrà raó?

— Déu no abandona mai els bons! Pregui, en tot cas, per l'èxit de l'empresa, mentrestant jo preparo la fugida.

Georgina caigué flectada de genolls, i els seus llavis modul·lar en fervorosament una oració.

nera, que va refiar-se ingènuament del jove, que li havia estat des del primer instant, força simpàtic. I li contà el motiu de la seva esclavitud:

— Vaig néixer a Còrsega on encara viuen els meus pares; en sortir del col·legi, el pare em va prometre al fill de una noble família, amiga seva, i per amplificar els meus coneixements m'envià al costat d'un germà meu, a córrer món. Dissortadament, nostra nau va trobar-se amb la del pirata, i tota defensa fou endebades. El meu germà fou mort, i el pirata, enamorat de mi, va voler-me per a ell, mes jo estic resolta a morir abans que escoltar les seves propostes. He intentat alliberar-me tres vegades, però el Senyor no ha tingut pietat de mi...

— No desesperi, senyoreta, de la bondad divina. Jo sóc

La fugida

En Sílex havia concebut un projecte audaç, i com no era capaç de perdre el temps, intentà portar-lo a la pràctica tan aviat com li fos possible.

S'assegurà que la pistola funcionava amb perfecta regularitat; es tragué les sabates, i petjant amb suavitat com els gats, pujà quelcom a la ventura, cercant un mariner discret. No li fou difícil. Era el capvespre ja, i al peu d'unes bótes dormia un mariner. Era un jove ple de vida, i en Sílex, a l'empunyar el coltel, car la pistola podia fer soroll, tremolà lleugerament. Però li convenia defer-se d'aquell home.

(Continuarà)

Un mal negoci

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

En Pau i en Pere es tenien pels dos minyons més eixerits del poble. Cert és que el poble els tenia per dos beneïts del cabàs, però ells opinaven tot el contrari, amb el qual vivien tan contents i satisfets de si mateixos.

Un dia en Pau va dir a en Pere:

— Demà passat és la romeria a l'ermita de Sant Hipòlit. Allà hi acut una gentada que fa feredat. L'any passat en Maties va fer-hi una fortuna venent rosquilles, en Metus va fer un dineral venent-hi borregos, i el mateix en Jacas venent-hi ametlles torrades, i l'altre venent-hi llenguets, l'altre butifarrres, i el de més enllà qualsevol altra futesa. Per què no hem de fer-hi negoci nosaltres com ells, nosaltres que a espavilats ningú no ens guanya?

— Tens molta raó, — respongué en Pere.

— Doncs ja veuràs quina n'he pensat. A l'ermita hi ha una font d'aigua molt bona, però no hi ha cap font d'aiguardent. Omplim, doncs, d'aiguardent un barrilet que tinc a casa, i que bé hi caben un parell o tres de porrons, i ens n'anem cap a Sant Hipòlit. Allà hi vendrem més copes d'aiguardent que no voldrem; cada copa ens costarà a nosaltres, a tot tirar, un cèntim, la vendrem a deu cèntims, i mira tu quin negoci més rodó haurem fet al cap del dia. Què m'hi dius?

— Que és una gran pensada.

— Doncs ja està dit. Posa-hi la meitat tu, la meitat jo i ja hi estem anant.

Van escurar-se les butxaques, van ompir el barrilet, i encara que a en Pau només van quedar-li deu cèntims a la butxaca i a en Pere ni una malla, el dia convingut van llevar-se molt abans que

claregés, i carregant-se el barrilet d'aiguardent a l'espatlla, ara l'un ara l'altre, van emprendre amb tot delit el camí de Sant Hipòlit, que distava del seu poble quatre hores llargues.

No havien caminat gaire, quan va dir en Pau:

— Tinc una set que m'escanyo! I pensar que aquí portem aquest bé de Déu d'aiguardent!... De bona gana en beuria una copeta.

— No hi ha res que dir, — objectà en Pere, — però no és cosa de defraudar a la societat; si la vols hauràs de pagar-la.

— Ben entès; té, aquí tens els deu cèntims que m'ha quedat. Vinga la copa.

En Pere va embutxacar-se els deu cèntims i va servir la copa al seu company, que va empassar-se-la d'una sola gorgjada.

Al cap de poca estona, va dir en Pere:

— Saps, Pau, que m'has fet venir set? Ja veuràs, ja que tinc deu cèntims, també puc pagar-me la jo una copeta.

I en efecte, va pagar-se la copa, tornant a en Pau els deu cèntims que aquell li havia donat.

Però un tros més enllà, tornà a dir en Pau:

— Saps que amb aquella copa no n'he tingut ni per a remullar-me el ganyot?... No tinc deu cèntims? Doncs vinga una altra copa.

I tornà la moneda a en Pere; el qual, pocs passos més enllà, exclamà:

— Noi, el mateix que et passava a tu m'està passant a mi. Té, aquí tens deu cèntims i deixa'm remullar la gargamella.

I els deu cèntims tornaren a passar a la butxaca d'en Pau. I com més avançava el dia, més creixia la calor — com era natural — i com més creixia la calor més creixia la set, la qual — com era natural — lluny d'apaivagar-se amb l'aiguardent, anava creixent el mateix que la calor i el dia.

I com cadascun que bevia pagava escrupulosament, i l'altre es trobava sempre amb el capital necessari per a pagar la despesa, les copes anaven omplint-se i buidant-se que era un gust i la peça de deu no es cansava de fer les devanadores anant i venint de la butxaca d'en Pau a la d'en Pere, i de la de la d'aquest a la d'aquell.

II

I què va succeir?... Allò que forçosament tenia de succeir: que en arribar a l'ermita el barrilet estava més escurat que una olla foradada, que a la butxaca d'en Pau no hi havia més que els deu cèntims de la sortida, i a la d'en Pere res més que aquella borreta que es fa a les butxaques buides.

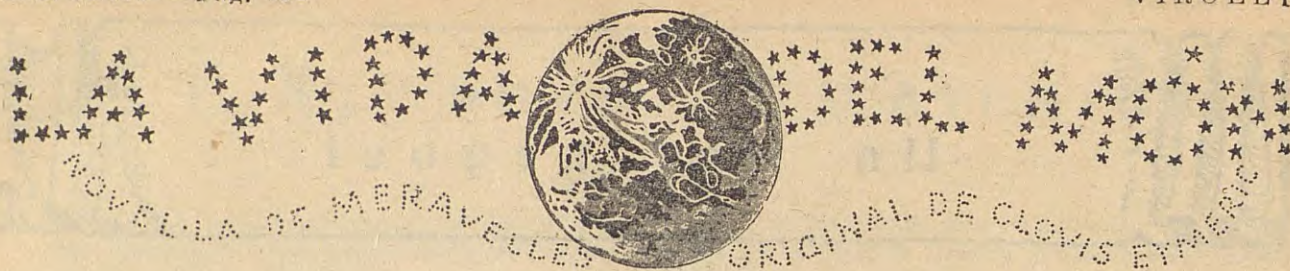
— Com podrà ésser això? — es preguntaven aterrats. — Que nosaltres o uns altres s'hagin begut l'aiguardent el mateix té, ja que cadascú de nosaltres ha pagat religiosament les copes que ha begut; com és, doncs, que hem fet el negoci d'en Robert amb les cabres?...

Han transcorregut molts anys de llavors ençà. En Pau i en Pere són dos vellets que, si a l'un li tremolen les mans, a l'altre les cames li fan figa; i malgrat i haver-hi barrinat molt i molt, aquesta és l'hora que encara no han pogut comprendre que, havent pagat cada copa amb tota punyalitat al mateix preu que les hauria pagades el públic, es quedessin a la fi de la jornada amb les butxaques tan buides com el mateix barril de l'aiguardent.

I tinc per cert que moriran sense entendre-ho... a menys que vosaltres — si és que ho enteneu — no aneu a donar-los en l'explicació. Però, pel que pugui ésser, afanyeu-vos; perquè, com us he dit, si veïl és en Pau, tant o més veïl és en Pere. I de veïl ningú no en passa.

APELES MESTRES

(Acabament)

A la Terra hi havia un aldarull extraordinari. Els savis havien vist els voladors: la nova havia estat escampada pels missatgers reials als quatre vents i en les planúries més properes a la direcció en què semblaven davallar els missatgers d'aquella gesta inoïda, s'hi anava agombolant una gernació frissosa i adelerada, que esperava retre un homenatge al geni meravellós dels viatgers.

Tot era alegria, i visques, i crits de joia popular. La princeseta Estel, enamorada com mai, la primera de tots. No feia més que cridar:

— Oràngel! Oràngel! — i el ressò allargassava aquell crit, que esdevenia melodiós com un «Hossanna» o com un «Eureka».

Els tres viatgers, emperò, estaven ben lluny d'alegrar-se. Davallaven gairebé tan de pressa com la llum i Oràngel no podia refrenar la velocitat esglaiadora.

El Dr. Arquimbau i la Rosó ho comprenien tot, i resaven mentalment un Parenostre cordial, íntim, que valia per una confessió plena i per un acte puríssim de contrició.

Oràngel era impotent per a deturar el vol; comprenia que el pes dels seus pares li era la mort, però en una sublim resignació, s'abraçava a la seva mare i li deia a cau d'orella, com un bleix:

— No ens deixem! No ens deixem! Junts per sempre, fins l'eternitat!

El poble picava de mans i s'anava apartant a fi de donar lloc a que prenguessin terra els viatgers... La catàstrofe s'apropava.

EPÍLEG

Als crits de joia succeïren els crits d'horror. Les dones tombaven la cara esglaiades, els homes corrien d'ací d'allà desorientats. Els tres cossos havien topat amb terrible violència damunt el tou de llana que la voluntat previsor de la princeseta Estel havia manat estendre damunt la planúria, però tot havia estat endebades pels pares d'Oràngel que foren els primers en rebre el cop terrible. Oràngel, per voler de Déu, rebé només una sotragada violenta que li féu perdre el coneixement. El Dr. Arquimbau i la Rosó, fets un muntet d'ossos, carn i roba, restaren allí en un bassalet de sang, bullenta encara, que feia una fum·rola lleu.

La princeseta Estel, embassardida, corregué vers Oràngel, i ajudada pels seus patges, recollí amorosament el cos inanimat del minyó que, a la Lluna, tan noble prova d'estimar-la havia donat

La Terra va vestir-se de dol. El Sol sembla emboirar-se. I en la planúria, en el lloc de la caiguda, foren magníficament soterrats, amb tota pompa, els cadàvers del marit i muller que havien pagat amb la vida l'afany d'escatir més de la vora les grandeses de l'obra del Senyor.

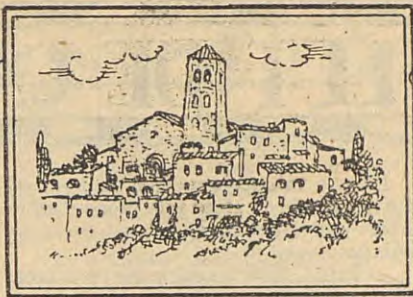
Oràngel fou portat a palau, on els doctors més savis i l'amor d'Estel féren el miracle de guarir-lo de les seves nafres.

Magnificat, glorificat el minyó Oràngel, el rei resolgué atorgar-li la mà de la princeseta, que no esperava altra cosa, i foren feliços per a sempre... Però mai més no gosà ningú pujar al Sol, d'on, si podia pervenir-ne, prenent-li l'ànima, la riquesa material, hauria d'ésser només sacrificant-li la vida del món. Per bell, per sonor, per poderós que l'or siga, val més, molt més, una sola llenqueta de Sol! Beneït siga per sempre!

FI

La nit de Novella per

• DIBUIXOS DE

Sant Joan
Clòvis Emeric
J. G. JUNCEDA.

L'aresta del vell cloquer grimpava per la serena blavor de la volta immensa com una llança gegant, clavada de punta al cel. Sota l'aresta, la humil parròquia de carreus daurats, que les llatteries d'una vida mil·lenària mantenien bonyeguts. Sota la parròquia, les trenta cases mal comptades del poble; i a redós de les teulades, les passions i les virtuts de tot el món, aquietades només per la invariable solitud d'aquella seixantena de veïns, que de tant veure's junts, ja no semblaven més que un cos i una ànima.

Més avall encara, la graonada del turó, fins a davallar d'esplanall en esplanall a la teranyina verda del barranc

i al bassot de la font que per un esvoranc s'escorria hortes enllà. A l'altra banda del barranc, una estesa de ginebrons i romanins, petge de la pineda de més amunt, encarada amb el mar, llunyà com un ideal.

Arrecerada a l'horta, la carretera panxuda, irregular, plena de revolts, amb dos riells amples i profunds, que puja arrapant-se pel turó mig-partint la bòria i arribant-se al peu mateix de la casa del rector, freturosa d'obrir-li pas entre vinyes pampoloses, codolades àrides i casalots de pedra, fang i guix, per a fer més avinent el camí del cel.

Des del pla del temple, l'escampall de tossalets, margedes, boscuries atapeïdes, eres pelades, pallisses i alguna que altra olivera esgarriada, retorçant-se en el desfici de la seva solitud. Tocant al temple, la c'eda del cementiri, la reixa de fusta grisa i corcada i dos xiprers alússims, guaites de l'infiní.

I de per tots els topants, velles en-

caputxades i homes amb el gec de vellut a l'espatlla, terrosos, arrugats, secardins, fent cap a l'església amb el pas mandrós, obedients per costum i per tradició a la crida baladrera del cloquer que cada festa té el mateix «nang-nang», com si ignorés el secret d'altres tonades.

Tocant a la rectoria hi havia un banc de la paciència, on els homes matiners feien el cigarret i comentaven la nuvolada del dia abans o els gambirots de bon matí com un averany del temps.

— Això és calor! — recalaven els vells, joiosos de la ciència que la metrria del temps els havia encomanat.

I els joves pensaven en l'enveïat de la festa major, i en el recapte de músics, i en el lloguer del piano, i els nuviatges que haurien de brollar de la festassa... L'Antònia, que es decantava per l'Andreu, la Magina que es dalia per l'Agustí, la Munda que feia els gegants per l'Arcís... i cada u feia una tria mental, que arribaria a terme o no, segons d'on vingués el vent.

Tot justament aquell any la festa major tindria un regustet ciutadà que enamoraria. El cabaler de ca'l Saginer havia tornat d'Amèrica.

I com havia tornat! Ell, que va marxar amb un parell d'espardenyes posades i un altre parell al coll i amb la roba de l'esquena, tornava, als dotze anys, ben plantat, revingut de cos i de butxaca, més enamorat que mai de la terra on va néixer i amb desig d'embellir-la i fer-la més alegre encara del que Déu l'havia fet.

Tornava, demés, solterot. Les dones no l'havien sabut. Ell assegurava que, posat de «cara a la peseta», no havia tingut temps de mirar-se-les més que de cua d'ull.

— Potser vosaltres em fareu casar! — deia a les fadrines que l'escoltaven falagueres, amb un recòndit desig de fer-n'hi venir ganes, i ell ho deia de cor, perquè estava cansat de les dolçors americanes i cobejava l'anhel de tastar l'amor agrosenc, tirant a camosí, de les dones de la terra.

Li plaïen per damunt de tot les criatures. Quinze dies que era al poble i feia ja d'escarriats de totes les mullers emmainadades, que quan no sabien a

qui etzivar la vetlla de la xicalla, no feien més que dir:

— Apa, aneu que us doni xocolata l'oncle Xinxó!

I cap brivall no s'errava de casa. L'oncle Xinxó, — ell mateix s'havia rebatejat, amb cert orgull d'haver sabut fer diners, — els petonejava, els distreia amb rondalles i cançons, saltava i brincava amb ells i acabava per embrutar-los l'estómac amb bombons i confits, que sort que el senet brostava de per tot, o sinó l'apotecari del poble de més a prop hauria ben fet ganància.

Els més contents eren els seus nebots, en Blai i la Rosalia, que no s'haurien mogut mai dels genolls de l'oncle.

— Tu me'ls malveses, me'ls vicies, Estevet — que aquest era el nom veritable de l'oncle Xinxó — i me'ls fas empatxar cada tres dies... No s'hi vall

I en palesar la protesta, el pare, en Feliu, prenia un to de reny disfressat que semblava més aviat una magarrufa d'agraïment.

— Fuig, home, fuig, que si ara tenen una estona bona, tot això serà el que tinguin de més en aquest món! — i amb la seva petita filosofia casolana, l'oncle Xinxó desfeia el llegany paternal en el cel d'aquella casa, on no hi mancava més que la presència de la mare per a tenir retirança al paradís.

La pobra dona, que ni de fadrina ni de casada no havia sabut mai què e a un tou de carn posada al damunt, als trenta anys va agafar una mena de malura que tenia de tot: cor feble, sang aigualida, ulls emboirats, i unes llagues de mal curar, tot plegat una malaltia de mort, d'aquelles que els metges sempre hi van perduts.

Va viure just el temps de posar al món aquell entremaliat d'en Blai i aque-

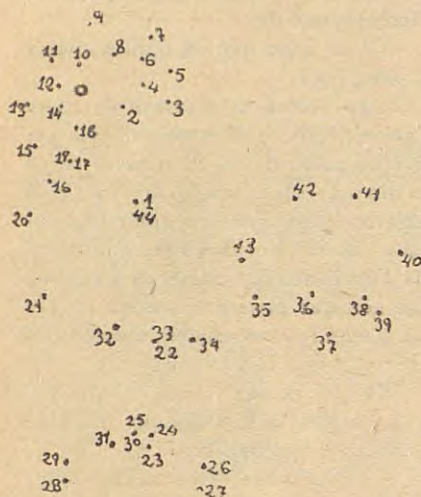

lla poca cosa de la Rosalia, que tant s'adeia amb la mare, en tocant a carnadura; esblaimada, amb la pell de

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

En les novel·les, en els contes i en les cançons, hom veu tot sovint cosins i cosines que s'uneixen en casament.

L'estadística ens demostra que en la vida real no passa pas així.

A França entre cent casaments, n'hi ha escassament tres entre cosins germans. A Anglaterra, quatre; i a Alemanya, dos.

I sembla que en aquest països la proporció de divorcis entre cosins és dues vegades més forta que entre esposos que no tenen cap lligament de parentiu.

Tot lo qual no privarà que els cosins i cosines es casin sempre que els plagui.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar tres cognoms catalans.

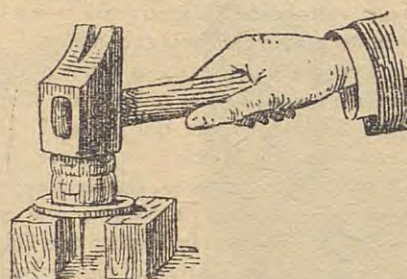
En una sabateria un bon senyor està forcejant ajupit i fent tota mena d'equilibris per introduir en el seu peu una sabata nova.

-- Estic segur -- exclama finalment el bon senyor -- que en aquestes sabates no hi podré introduir el peu fins que les hagi dutes dues o tres vegades!

TRASPASAR UNA MONEDA DE COURE AMB UNA AGULLA

Es quelcom que tothom creurà impossible o que per fer-ho cal la paciència d'un xinès i una pila de temps. No obstant, és molt senzill practicant el següent procediment:

Es traspasa un tap de suro amb l'agulla de manera que la punta sobresurti una mica del suro i el cap estigui ben arran del tap. Col·locats la moneda i el tap tal com indica el dibuix, només cal donar un cop de martell ben fort i la moneda quedarà traspassada per l'agulla.

Quan ens vegem atribulats o caiguem en la desolació amb temors de fracàs afirmem-nos en la seguretat que tots *deven* ésser bons per ésser obra de Déu i que si quelcom resulta dolent és per tergiversació de l'obra divina.

De res no serveixen les esco'es si no han de convertir els nois en homes, fent-los veure la finalitat de la vida. Deuen de saber que en aquest món cadascú té la obligació moral de viure en bé de tots i tots en benefici de cadascú. Si els mestres els fan comprendre aquest principi, de manera que es transparenti en llur conducta, forçosament tindran d'ésser cortesos i ben educats. — EDUARD EVERETT HALE

FULLS D'ENCICLOPEDIA

La pipa

De pipes, com de rovellons n'hi ha de moltes menes i formes. N'hi ha de rectes, de corbes, de mixtes, d'ondulades i de trencades; dintre les diverses línies de la geometria hom pot trobar-hi pipes similars. La pipa més corrent és una eina que es posa a la boca i serveix per a fer fum. Quan no fa fum es posa a la butxaca. La pipa és tan indispensable als detectius com el revolver. Un detectiu sense pipa no és més que un aficionat a detectiu. Per què una pipa funcioni normalment són indispensables el tabac, els llumins i un senyor que xucli. La pipa segons manifesten persones assabentades, és un gran element per proporcionar serenitat i fermesa al seu propietari. D'ací ve la gran serenitat del noranta per cent de *serenos*. De totes maneres una dotzena de pipes de vi, són suficients per fer-vos perdre la serenitat. Les úniques persones autoritzades per a usar pipa, són les majors d'edat amb cèdula personal de onzena mena per amunt excloent-ne l'element femení. Hi ha infants que usen pipa artificial que tal vegada és la més natural de totes l'ús de la qual a més d'ésser poc elegant no és gens higiènic. Per això tothom deu laborar per a l'abstenció. Als infants sols els és mitjanament tolerable el fer pam i pipa.

SALOMÒNIC

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Un home és jove mentre fa quelcom de profitós. Quan no fa res, és ben igual que si s'hagués mort.

GRAN CONCURS

N.º 185 — Dolors Ferrer

N.º 186 — Josep Castells

N.º 187 — Josep Olivé

N.º 188 — Josep Colomer.

PER A LES NENES

Aquestes sabatilles, com podeu veure, són senzilles de fer i molt elegants.

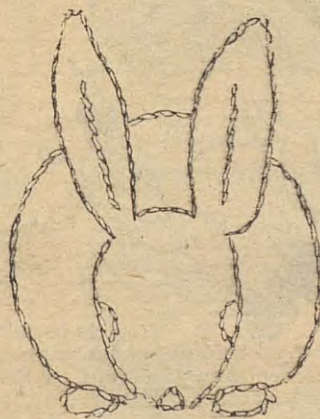
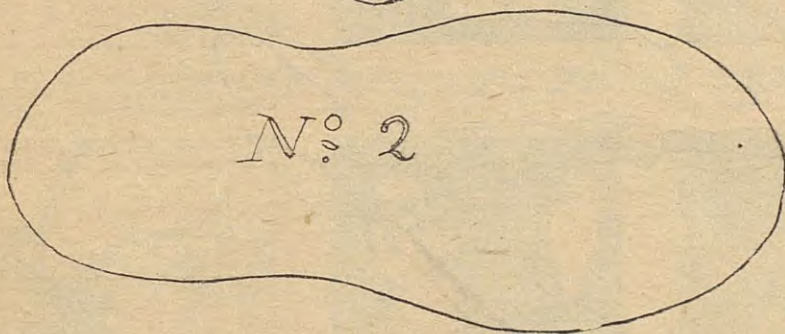
De franela o gamuza de color es talla el patró n.º 1. Amb trencilla del mateix sentit s'enribeta tot el vol. Després es talla el patró n.º 2 posant la roba doble, car la sola és millor que sigui gruixuda.

En un tros de gamuza blanca, hi di-

buixeu el conill, el retalleu seguint el dibuix i l'apliqueu al mig de la sabatilla cosint-lo per medi del punt tort que serveix d'adornament.

Les orelles són de gamuza blanca i surten una mica de la sabatilla.

Amb aquestes sabatilles tan elegants podreu saltironar per casa com un conillet.

TALLARETA

D'OMBRES XINESQUES

N.º 189 — Joan Font

N.º 190 — Josep Arola

N.º 191 — Josep M.ª Font

N.º 192 — Jaume Soler

Reacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Carrer de Muntaner, núm. 24, interior

Hom ja sap a quina persecució encarnissada durant la guerra Anglo-Boer es lliurà el cap de les forces angleses Lord Methuen, per provar de capturar el general orangista De Wet. De Wet era inaccessible i la guerra finí sense que lord Methuen hagués pogut agafar el seu irreductible adversari.

Al cap d'un temps, lord Methuen transformat de combatent en ambaixador d'una entente fraternal entre Boers i Anglesos, es trobà en una cerimònia oficial amb el seu antic enemic el general De Wet.

Hom observava aquesta entrevista amb una certa expectació, però aviat tots els assistents a l'acte es pogueren tranquil·litzar.

De Wet s'avançà somrient a l'encontre del seu antic adversari. Lord Methuen li allargà la mà amplament oberta dins la qual De Wet posà cordialment la seva. Després lord Methuen, retenint la mà de De Wet, li engegà aquesta espiritual facècia:

— Gràcies a Déu! Per fi us he agafat!

Lloyd George, l'ex-ministre anglès, com la majoria d'homes anglesos és extremadament polit i educat i d'una manera especial amb les senyores. Un dia en un discurs borrascós al que assistiren moltes senyores adversàries assenyalades per la seva violència inòcua, una d'aquestes s'aixecà furiosa i digué cridant a l'orador:

— Si vós fossiu el meu marit, us emetzinaria!

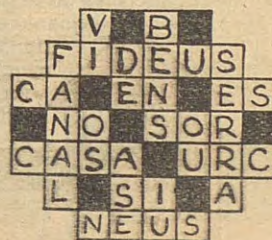
— Si vós fóssiu la meua muller, molt senyora meua — respongué Lloyd George amb exquisida urbanitat — pendria les vostres metzines.

Solucions al número passat

Jeroglífic: Virolla.

Rodolins incomplets: en Sirera s'ha adormit. Que se i posa al clatell. Perquè al clatell li ha picat.

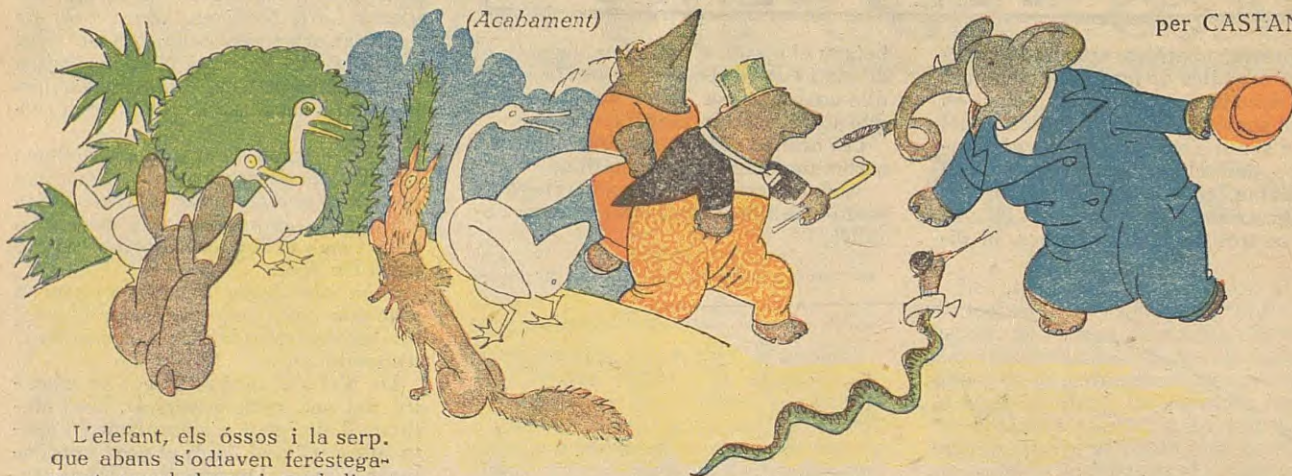
Mots creuat:

EL SIMI PRETENSÍOS

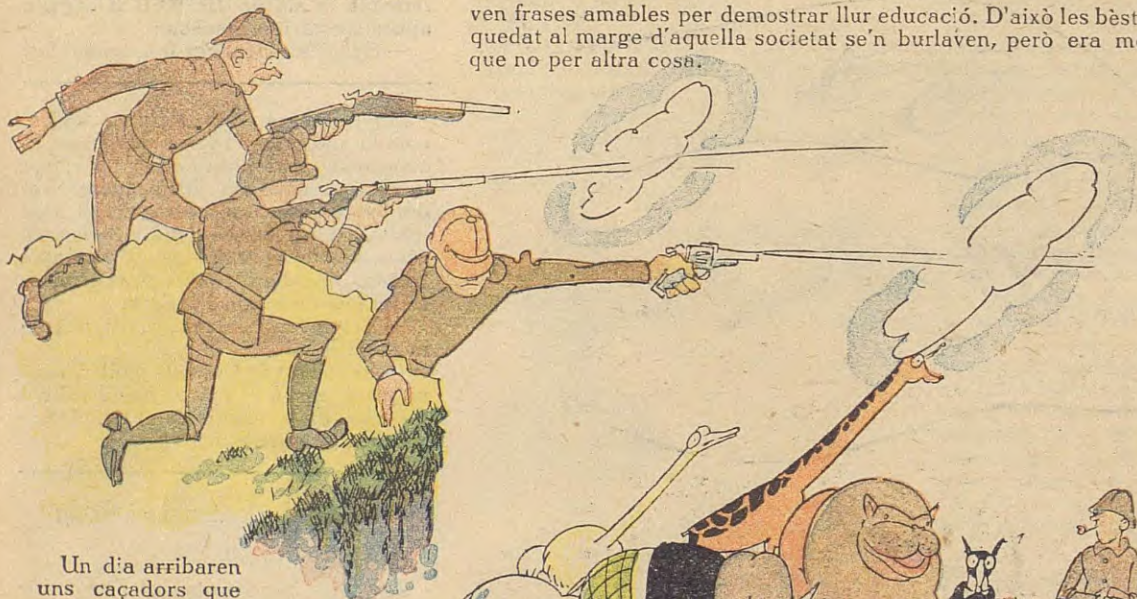
(Acabament)

per CASTANYS

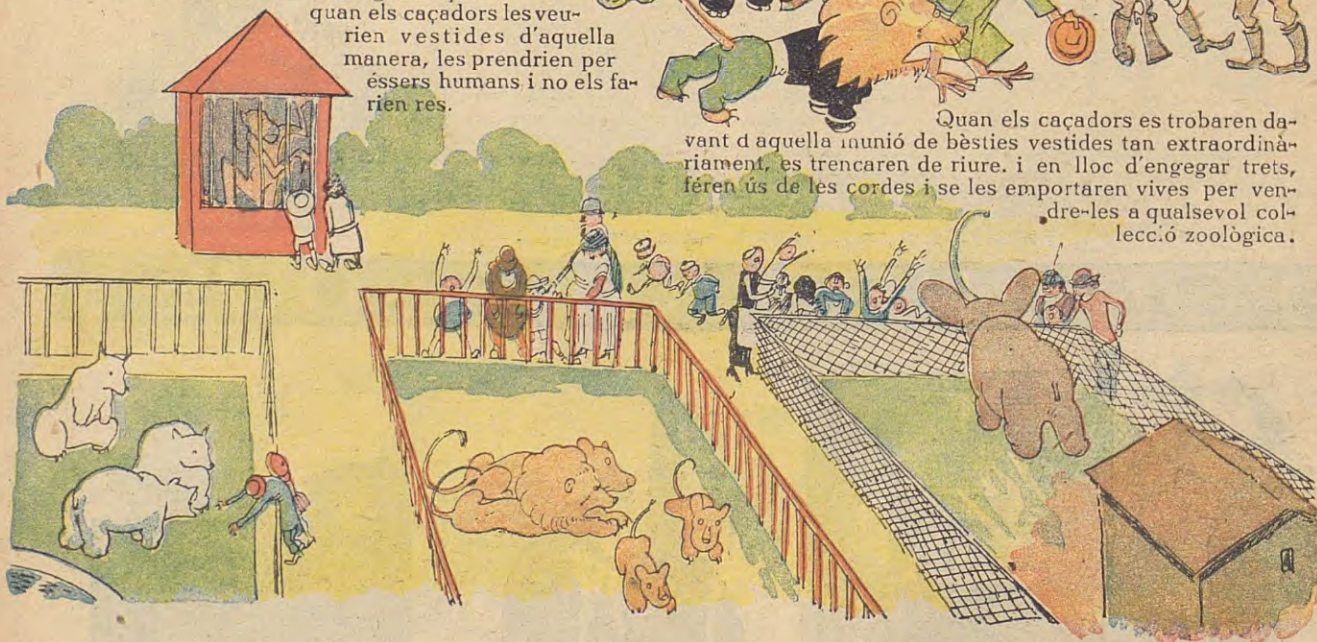
L'elefant, els óssos i la serp.
que abans s'odiaven feréstega-
ment, es saludaven i es dedica-

ven frases amables per demostrar llur educació. D'això les bèsties que havien quedat al marge d'aquella societat se'n burlaven, però era més per enveja que no per altra cosa.

Un dia arribaren
uns caçadors que
tot ho volien matar
Les bèsties tingueren la intenció de fu-
gir però el simi les va convèncer que
no ho fessin i els va assegurar que
quan els caçadors les veu-
rien vestides d'aquella
manera, les prendrien per
éssers humans i no els fa-
rien res.

Quan els caçadors es trobaren da-
vant d'aquella munió de bèsties vestides tan extraordi-
nàriament, es trencaren de riure. i en lloc d'engegar trets,
fèren ús de les cordes i se les emportaren vives per ven-
dre-les a qualsevol col-
lecció zoològica.

D'aquella feta el simi torna a estar engabiati. Els lleons, l'elefant, els óssos i demés besties ex-civilitzades, cada vegada que veuen el simi fent ganyotes, se'l miren furiosament, i estem segurs que si no fossin els barrots de les gàbies, del pobre simi no en quedarien ni les engrunes.